

Tuula Kallioniemi

KONSTA, eka A

Kuvat
Leena Lumme

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tarkistettu painos

© 2004, 2024 Tuula Kallioniemi
ja Kustannusosakeyhtiö Otava
Kuvat © 2004 Leena Lumme

ISBN 978-951-1-48765-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

SISÄLLYS

KONSTA EKALUOKKALAINEN	7
LEIKKI ON KAIKEN A JA O	15
VAARALLINEN PUSU	23
PLÄÄH	29
KÄDET YLÖS JA JALAT TASKUUN!	36
KIELIÄ KOMEROSSA	41
KAAMEA AAMU	46
ME MYÖHÄSTYTTIIN!	53
ROOLEJA	60
KONSTA, KIRJAILIJA	65
TOSI TEHOKAS KUMMI	73
VAUHDIKAS AAMUPÄIVÄ	82
VAUHDIKAS LOPPUPÄIVÄ	88
TYPERÄ KURKKUÄRRÄ	92
NAPPISYÖTTÖ	100
VAARALLINEN TYYPPI	106
MATE-MATE-TIKKAA	114
VIHDOINKIN TALVI	119
PYÖRTYNYT PRINSSI	125
KAUHEA MAAMME-LAULU	130
ENSI-ILTA	136

KONSTA EKALUOKKALAINEN

*– Aa, bee, see, Konsta kävelee,
Kotikujaa pitkin kouluun, JEE!*

Konsta Kallenpoika Koponen rallattelee iloisesti. Konsta odottaa äitiä, joka vaihtaa sisällä vaippaa Kaiju-Keijukalle. Kaiju-Keijukka on Konstan pikkusisko.

*– Aa, bee, see, äiti viipyilee,
sopivaa ei ole, että myöhästelee!*

Konstan ääni alkaa muuttua kiukkuseksi. Hän teputtaa levottomana edestakaisin.

Uusi reppu pomppii selässä. Uudet farkut kahisevat ja suhisevat. Uudet lenkkarit haluaisivat jo juosta.

Tänään on Konstan ensimmäinen koulupäivä.

Missä äiti viipyy? Konsta ei jaksakaan enää odottaa sekuntiakaan.

– ÄITI! Konsta räähkäisee.

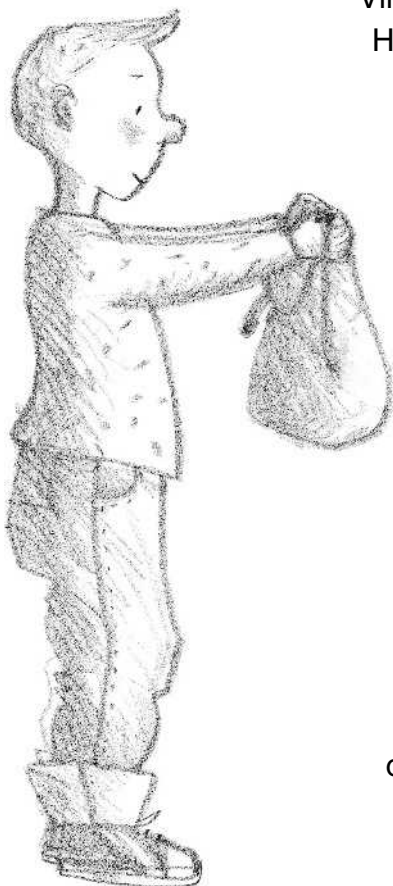
Mutta äitiä ei näy. Konsta on aivan hermona.

– Me myöhästyään! Konsta kiljuu. Hänen sydämensä takoo tosi hurjana.

Hän juoksee takaisin sisään.

– Äiti! Ala tulla! Konsta karjuu.

Tämä on ihan toista kuin naapurin Innan leikkimökkikoulu. Tämä on totista totta.

Vihdoinkin äiti on valmis.

Hän kantaa Kaiju-Keijukan rattaisiin.

– Mentiin! äiti sanoo.

– Ei. Apua, Konsta voihtaisee.

– Mitä nyt? äiti kysyy.

– Minulla on pissahätä, Konsta vikisee.

Äiti vilkaisee kelloa.

– Ehdit ihan hyvin käydä vessassa, äiti sanoo.

– En ehdi! En ehdi!
Jos minä myöhästyin,
opettaja antaa SAKOT!
Konsta uikuttaa jalat ristissä.

– Ei tietenkään anna, äiti sanoo.
– Jos minä myöhästyn, vahtimestari lukitsee koulun ovet!
– Ei tietenkään lukitse, äiti sanoo.
– Jos minä myöhästyn, opettaja káskee minut takaisin kotiin.

– Ei tietenkään káske, äiti sanoo.

– Jos minä myöhästyn, olen liian lapsellinen kouluun!

– ET SINÄ MYÖHÄSTY! äiti sanoo.

Konsta pinkaisee sisään. Hän pissaa reppu selässä.

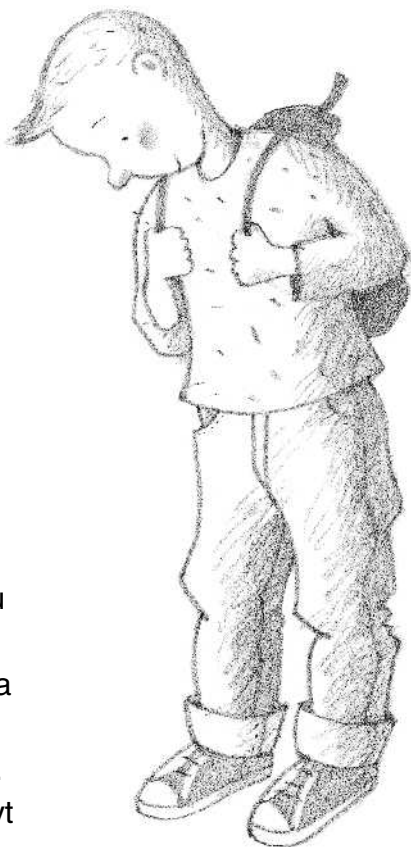
Sitten hän ryntää takaisin ulos.

– AIII!

Konstan nilkka nyrjähtää. Hän putoaa portailta. Polveen sattuu hurjasti.

– Jalka poikki! Konsta huutaa.

Äiti tulee katsomaan. Housunpuntti on pysynyt

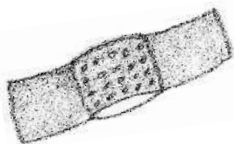
ehjänä, mutta polvessa on pieni reikä.

– Verta! Konsta kiljaisee.

Äiti menee sisään ja hakee puhdistusaineen ja laastarin.

– Se kirvelee! Konsta parkuu.

Äiti laastaroi polven.

– Minä myöhästyin! En minä voi mennä enää kouluun. Aloitan uudestaan ensi vuonna! Konsta vikisee.

– Et sinä myöhästy, äiti sanoo ja tarttuu Konsta kädestä.

Konstan selkä tuntuu hikiseltä. Aurinko paistaa.

– Nythän on vielä kesä! Konsta huomaa äkkiä. – Oletko sinä varmasti katsonut kalenterista oikean päivän?

– Tämä on ihan oikea päivä, äiti vakuuttaa.

– Jos minä osaisin lukea, tarkistaisin itse kalenterista, Konsta sanoo.

– Sinä opit kyllä lukemaan, äiti lupaa.

– Entä jos en opi? Jos kaikki muut osaavat jo, Konsta mutisee.

– Kyllä sinä opit, äiti sanoo.

Juuri silloin Anni ja Inna tulevat omasta portistaan tielle. Annilla on uudet, hienot vaatteet. Hän näyttää paljon isommalta kuin Konsta. Entä

jos Anni pääseekin suoraan toiselle luokalle? Tai viidennelle, Inna-siskonsa kanssa. Annihan osaa jo lukea.

– Moi! Anni sanoo. Hänen rautahampaansa välkkyvät. Konstan hammasrivistössä on ylhäällä vielä tyhjä aukko.

– Mitäs ekaluokan monni? Mitä mokkeri? Inna kysyy.

– Ekaluokkalainen kävelee kuin nainen! Anni loruillee.

Konsta ei sano mitään. Hän puristaa äitiä kädestä.

– Annia ei tarvitse saattaa, Inna huomauttaa.

– Meidän äiti RÄJÄHTÄÄ, jos Inna ei huolehdi minusta, Anni sanoo.

– Ai niin kuin uudenvuodenraketti? Konsta kysyy ja tirskahtaa.

– Kyllä sinulla vielä hymy HYYTYY, kun ei ole äitiä taluttamassa! Inna uhkaa.

– Onhan teitä kolme, äiti muistuttaa.

– Hmph, Inna mutisee.

– Tytöt ei voi kulkea poikien kanssa yhtä matkaa kouluun, Anni selittää.

Konsta nielaisee.

– Kyllä voi, äiti vakuuttaa.

– Muista varoa ostarin kohdalla, Inna sanoo.

– Mitä? Konsta kysyy.

– Siellä voi olla KOVIKSIA! Anni kertoo silmät suurina.

– Höpsistä, äiti sanoo.

– TAKUULLA on! Inna vahvistaa.

– Ne voivat PUMMATA rahaa! Anni kuiskaa.

– Höpsistä, äiti sanoo.

– Ne polttavat SÄTKÄÄ! Inna lisää.

– Höpsistä, äiti sanoo.

Juuri silloin he ovat ostarin kohdalla.

– Siellä niitä on! Anni kuiskaa ja siirtyy melkein kiinni Konstan äitiin.

Ostarin pihalla seisoo kolme isoa poikaa. Yksi niistä polttaa tupakkaa. Yhdellä on lököttävät housut. Yhden päässä keikkuu pipo, vaikka on kuuma.

– Mitäs ipanat? pipopäinen kysyy.

– Nuo ovat MOKKEREITA! Inna sanoo koviksille ja heilauttaa hiuksiaan. Sitten Inna räpyttelee silmiään ja hymyilee. Hän alkaa äkkiä kävellä eri lailla kuin ennen. Niin kuin hänellä olisi kakahätä.

– Ei kannata jännittää! Kyllä se siitä! lököhousuinen kavis sanoo.

– Joo. TSEMPPIÄ! tupakkapoika sanoo ja tallaa tupakkansa sammuksiin.

Pipopäinen nostaa peukut pystyyn ja virnistää kannustavasti Konstalle.

